

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

*Traducere neoficială a variantei engleze a hotărârii,
efectuată de către asociația obștească „Juriștii pentru drepturile omului”*

SECȚIUNEA A PATRA

CAUZA BOBOC c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 27581/04)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

4 noiembrie 2008

DEFINITIVĂ

04/02/2009

Această hotărâre poate fi subiect al revizuirii editoriale.

În cauza Boboc c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a Patra), întrunită în cadrul unei Camere compuse din:

Nicolas Bratza, *Președinte*,

Lech Garlicki,

Giovanni Bonello,

Ljiljana Mijović,

Ján Šikuta,

Mihai Poalelungi,

Nebojša Vučinić, *judcători*,

și Lawrence Early, *Grefier al Secțiunii*,

Deliberând la 7 octombrie 2008 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 27581/04) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de către un cetățean al Republicii Moldova, dl Alexei Boboc („reclamantul”), la 2 iulie 2004.

2. Reclamantul a fost reprezentat de către dl T. Ghetivu, avocat din Cahul. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl V. Grosu.

3. Reclamantul a pretins, în special, că procedurile în cauza sa au fost excesiv de îndelungate și că el nu a beneficiat de un recurs efectiv în privința pretenției sale privind durata procedurilor.

4. Cererea a fost repartizată Secțiunii a Patra a Curții. La 30 noiembrie 2006, Președintele acestei Secțiuni a decis să comunice Guvernului cererea. În conformitate cu prevederile articolului 29 § 3 al Convenției, s-a decis ca fondul cererii să fie examinat concomitent cu admisibilitatea acesteia.

ÎN FAPT**I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI**

5. Reclamantul s-a născut în anul 1933 și locuiește la Cahul.

6. Faptele cauzei, așa cum au fost prezentate de părți, pot fi rezumate în felul următor.

7. În anul 1983, reclamantul a cumpărat o casă. Ulterior, consiliul local Cahul a alocat reclamantului terenul pe care se afla casa. În anul 1995, E., vecinul reclamantului, a mutat gardul care despărțea loturile lor și a micșorat astfel suprafața lotului reclamantului.

8. Reclamantul a intentat o acțiune judiciară împotriva lui E., solicitând înlăturarea tuturor piedicilor create de E. la folosirea terenului. La 29 mai 1995, Judecătoria raionului Cahul a hotărât în favoarea reclamantului. Hotărârea nu a fost contestată și a devenit irevocabilă. Ca urmare a cererii Procuraturii Generale, la 13 octombrie 1995, Judecătoria Supremă a casat hotărârea din 29 mai 1995 și a dispus rejudicarea cauzei. La 24 mai 1996, Judecătoria raionului Cahul a respins pretențiile reclamantului.

9. Paralel cu această acțiune, reclamantul a cerut autorităților locale să stabilească hotarul dintre lotul său și cel aparținând lui E. Acest lucru a fost făcut la o dată necunoscută în anul 1996. E. a contestat în justiție acțiunile autorităților locale, însă acțiunea sa a fost respinsă de către Judecătoria raionului Cahul la 4 mai 1996. Hotărârea nu a fost contestată și a devenit irevocabilă.

10. Reclamantul a cerut autorităților locale să-i elibereze titlul de deținător al terenului. La 26 februarie 1997, autoritatea locală i-a eliberat titlul respectiv, stabilind suprafața lotului care aparține lui E. și, respectiv, reclamantului. E. a contestat în instanța de judecată această decizie. Cererea lui a fost însă respinsă de Judecătoria sectorului Cahul la 8 august 1997. Această hotărâre a fost menținută de Tribunalul Cahul, la 13 noiembrie 1997, și de Curtea de Apel a Republicii Moldova, la 17 martie 1998. Astfel, hotărârea judecătorească a devenit irevocabilă.

11. La 4 februarie 1999, autoritatea locală și-a anulat propria decizie din 26 februarie 1997 și a acordat reclamantului un lot de teren cu o suprafață mai mică. Reclamantul a contestat în instanța de judecată decizia din 1999, solicitând înlăturarea tuturor impedimentelor în folosirea terenului său. La 20 septembrie 1999, Judecătoria sectorului Cahul a anulat decizia autorității locale din anul 1999. Această hotărâre a fost menținută de Tribunalul Comrat, la 2 mai 2000, și Curtea de Apel a Republicii Moldova, la 7 septembrie 2000. Această hotărâre este irevocabilă.

12. Reclamantul a solicitat Judecătoriei sectorului Cahul să-i elibereze un titlu executoriu, care, aparent, a fost refuzat. El s-a plâns în această privință diferitor autorități de stat, cum ar fi Parlamentul, Curtea Supremă de Justiție, autoritățile locale (spre exemplu, în noiembrie 2000, septembrie 2001, aprilie și iunie 2002, ianuarie și martie 2003), dar a fost informat că, în perioada 1995-2000, niciun titlu executoriu eliberat pe numele său nu a fost transmis spre executare. La 19 decembrie 2001, el a fost informat de către Ministerul Justiției că nu era necesar de a elibera un titlu executoriu pe numele său, deoarece, prin hotărârea din 8 august 1997, instanța judecătorească a respins pretențiile lui E. și, astfel, decizia autorităților locale din 26 februarie 1997 a rămas în vigoare.

13. La 8 octombrie 2001, reprezentantul lui E., C.M., a depus o cerere de apel separată împotriva hotărârii judecătorești din 20 septembrie 1999. La 5 decembrie 2001, Curtea Supremă de Justiție a decis că apelul reprezentantului lui E. trebuie să fie examinat de către Tribunalul Chișinău, deoarece majoritatea judecătorilor din Tribunalul Cahul au examinat deja această cauză. La 18 aprilie 2002, Tribunalul Chișinău a respins apelul lui E. pe motiv de *res judicata*. Această hotărâre judecătorească nu a fost contestată și a devenit irevocabilă.

14. La 6 august 2002, E. a inițiat noi proceduri judiciare, solicitând instanței judecătorești stabilirea drepturilor asupra terenului (ale sale și ale reclamantului). Reclamantul a argumentat că nu era nevoie de o nouă examinare, deoarece toate chestiunile invocate au fost deja soluționate prin mai multe decizii adoptate anterior de către diferite autorități locale și instanțe judecătorești. La 30 mai 2003, el a solicitat efectuarea unei expertize privind posibilitatea folosirii terenului în orice alt mod decât cel în care a fost distribuit de către autoritățile locale în 1997.

15. La 11 iulie 2003, Judecătoria Cahul a respins acțiunea lui E. și a constatat că împărțirea lotului trebuie să aibă loc în modul stabilit prin decizia autorității locale din 26 februarie 1997. Această hotărâre a fost menținută de Curtea de Apel Cahul, la 9 aprilie 2004, și de Curtea Supremă de Justiție, la 26 mai 2004.

16. La 26 mai 2004, reclamantului i-a fost eliberat un titlu executoriu în care era indicat hotarul dintre lotul său și cel al lui E.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

17. Articolul 192 al Codului de procedură civilă prevede următoarele:

„(1) Pricinile civile se judecă în primă instanță în termen rezonabil. Criteriile de determinare a termenului rezonabil sunt: complexitatea pricinii, comportamentul părților în proces, conduita instanței judecătorești. Respectarea termenului rezonabil de judecare a pricinii se asigură de către instanță. La judecarea unei cauze concrete, respectarea termenului rezonabil este verificată de instanța ierarhic superioară în procesul judecării pricinii pe calea de atac respectivă.”

ÎN DREPT

18. Reclamantul s-a plâns de durata excesivă a procedurilor în cauza sa, contrar articolului 6 al Convenției, care prevede, în partea sa relevantă, următoarele:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil ... într-un termen rezonabil ... de către o instanță, ... care va hotărî ... asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil ... ”

19. Reclamantul s-a mai plâns de violarea articolului 13 al Convenției combinat cu articolul 6 al Convenției. Articolul 13 prevede următoarele:

„Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.”

I. ADMISIBILITATEA

20. Curtea notează că această cerere nu este vădit nefondată, în sensul articolului 35 § 3 al Convenției. În continuare, ea notează că cererea nu este inadmisibilă din alte temeiuri. Prin urmare, ea urmează a fi declarată admisibilă. În conformitate cu decizia sa de a aplica articolul 29 § 3 al Convenției (a se vedea, paragraful 4 de mai sus), Curtea va trece imediat la examinarea fondului acestor pretenții.

II. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 6 AL CONVENȚIEI

21. Reclamantul a pretins că procedurile în cauza sa, care au durat nouă ani, au fost excesiv de îndelungate.

22. Guvernul a susținut că, în cazul reclamantului, au existat patru proceduri judiciare separate, fiecare având obiect separat și părți diferite. Fiecare din cele patru acțiuni judiciare separate s-a încheiat într-un termen rezonabil. Mai mult, însuși reclamantul a contribuit la tergiversarea procedurilor prin faptul că a solicitat de câteva ori amânarea ședințelor, prin faptul că nu s-a opus cererilor de amânare formulate de cealaltă parte în proces și prin faptul că a solicitat efectuarea unei expertize, care a dus la întârzieri suplimentare în examinarea cauzei.

23. Curtea reiterează că rezonabilitatea duratei procedurilor trebuie evaluată în lumina circumstanțelor cauzei, ținând cont de următoarele criterii: complexitatea cauzei, comportamentul reclamantului și al autorităților relevante și importanța cauzei pentru reclamant (a se vedea, printre altele, *Frydlender v. France* [GC], nr. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII, și *Cravenco v. Moldova*, nr. 13012/02, § 44, 15 ianuarie 2008).

1. Perioada care trebuie luată în considerație

24. Curtea notează că Republica Moldova a ratificat Convenția la 12 septembrie 1997. Prin urmare, perioada de examinare a primului set de proceduri, care a avut loc până la această dată, depășește competența Curții *ratione temporis*. Totuși, potrivit jurisprudenței Curții, stadiul pe care l-au atins procedurile la acea dată poate fi luat în considerație (a se vedea, spre exemplu, *Foti and Others v. Italy*, 10 decembrie 1982, § 53, Seria A nr. 56,

și *Styranski v. Poland*, 30 octombrie 1998, § 46, *Reports of Judgments and Decisions* 1998-VIII).

25. Curtea ia notă de argumentul Guvernului, potrivit căruia, în cazul reclamantului, procedurile au inclus patru acțiuni judiciare diferite, care nu trebuie considerate drept un set neîntrerupt de proceduri. Totuși, ea consideră că toate procedurile la care a participat reclamantul vizau același obiect: delimitarea terenului său de cel al vecinului său și eliberarea documentelor relevante care să confirme această delimitare. Având în vedere că instanțele judecătorești naționale s-au referit, chiar și în 2004, la decizia autorităților locale din 1997, și că aceasta a fost obiectul celorlalte două seturi de proceduri anterioare care cad sub jurisdicția Curții, care au avut loc între aceleași părți sau între o parte și autoritățile locale, Curtea este convinsă că litigiul dintre reclamant și E. privind delimitarea terenurilor lor, cu implicarea autorităților locale, a fost obiectul tuturor celor patru acțiuni examinate de către instanțele judecătorești.

26. Din documentele din dosar reiese că litigiul dintre reclamant și E. s-a încheiat cu adevărat abia când a avut loc executarea titlului executoriu eliberat la 26 mai 2004 (a se vedea paragraful 16 de mai sus). Curtea reiterează că „executarea unei hotărâri pronunțate de orice instanță trebuie ... privită ca o parte integrantă a „procesului”, în sensul articolului 6” (a se vedea *Hornsby v. Greece*, hotărâre din 19 martie 1997, *Reports* 1997-II și *Prodan v. Moldova*, nr. 49806/99, § 52, ECHR 2004-III (extracts)). Părțile nu au informat Curtea despre data la care a fost executată hotărârea din 26 mai 2004, fapt ce o face pe Curte să presupună că aceasta a fost executată la puțin timp după adoptarea ei.

27. Prin urmare, Curtea consideră că toate cele patru seturi de proceduri se referă la aceeași chestiune. Din acest motiv, în scopul analizei sale prin prisma articolului 6 § 1 al Convenției, Curtea va lua în calcul întreaga perioadă, începând cu 12 septembrie 1997 (a se vedea paragraful 24 de mai sus) și până la 26 mai 2004, ceea ce constituie șase ani opt luni și 14 zile.

2. Complexitatea cauzei

28. În ceea ce privește complexitatea cauzei, Curtea notează că, la cererea reclamantului din 30 mai 2003, instanțele judecătorești naționale au dispus la un moment dat efectuarea unei expertize (a se vedea paragraful 14 de mai sus). Instanța judecătorească care a dispus efectuarea expertizei a pronunțat hotărârea sa la 11 iulie 2003 (a se vedea paragraful 15 de mai sus), fapt din care reiese că raportul de expertiză a fost efectuat fără vreo întârziere și nu a influențat într-o măsură semnificativă durata procedurilor.

Părțile nu au informat Curtea despre alte măsuri procesuale efectuate în cadrul procedurilor care ar fi necesitat mult timp și care ar fi justificat întreaga durată a procedurilor.

3. Comportamentul reclamantului

29. În ceea ce privește comportamentul reclamantului, Curtea notează că Guvernul a prezentat probe potrivit cărora reclamantul a solicitat amânarea ședințelor de judecată de patru ori, inclusiv o dată pentru a prezenta probele cerute de instanța de judecată în privința uneia din pretențiile sale. În viziunea Curții, reclamantul își exercita drepturile sale procedurale, iar întârzierea cauzată de aceste amânări nu poate fi considerată ca afectând serios întreaga durată a procedurilor.

30. Guvernul a susținut că omisiunea reclamantului de a obiecta împotriva amânărilor ședințelor de judecată nu îi permite să pretindă violarea articolului 6 al Convenției (a se vedea *Ciricosta and Viola v. Italy*, 4 decembrie 1995, § 32, Seria A nr. 337-A). Totuși, Curtea consideră că circumstanțele acestei cauze sunt diferite de situația specifică din cauza *Ciricosta*. În acea cauză, Curtea a notat introducerea recentă a unui recurs pentru întârzierile în cadrul procedurilor judiciare și că, la ziua hotărârii sale, era prea devreme de a verifica eficacitatea acestuia (§ 31). În prezenta cauză, situația este diferită. Mai mult, numărul total și durata amânărilor în cauza *Ciricosta* era atât de mare încât afecta serios întreaga durată a procedurilor, în timp ce în această cauză Guvernul a prezentat probe a doar câtorva asemenea amânări, iar acestea nu puteau afecta întreaga durată a procedurilor. Curtea conchide că reclamantul nu a influențat în mod semnificativ durata procedurilor.

4. Comportamentul autorităților

31. Curtea notează că toate cele trei acțiuni examinate de către instanțele judecătorești naționale după ratificarea de către Republica Moldova a Convenției s-au referit, în esență, la modul în care a fost repartizat terenul prin decizia autorităților locale din 26 februarie 1997. Deși legalitatea acestei decizii a fost confirmată printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă din 17 martie 1998 (a se vedea paragraful 10 de mai sus), autoritățile (locale) au încercat să anuleze acea decizie în 1999, în pofida faptului că ea reprezenta *res judicata* (a se vedea paragraful 11 de mai sus). Prin urmare, această întârziere suplimentară a fost cauzată de acțiunile autorităților de stat.

32. Mai mult, după adoptarea hotărârii judecătorești irevocabile în cadrul acestor proceduri din 7 septembrie 2000, reclamantul nu a putut să obțină până în 2004 titlul executoriu care permitea delimitarea în natură a terenului său de cel al lui E. În această perioadă, reclamantul s-a plâns de refuzul lui E. de a-i întoarce lotul în modul stabilit prin decizia autorităților locale, după cum au dispus instanțele judecătorești. Această întârziere este imputabilă statului.

33. Mai mult, iarăși în pofida principiului de *res judicata*, instanțele de judecată au respins în ultimă instanță apelul depus de unul din

reprezentanții lui E. abia după șase luni, chiar dacă era clar că această cauză a fost soluționată printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă adoptată anterior pe marginea recursului lui E. (a se vedea paragrafele 11 și 13 de mai sus).

34. În final, instanțele judecătorești au acceptat spre examinare o nouă acțiune depusă de E. în anul 2002. Instanțele judecătorești au dispus alocarea lotului în baza deciziei autorităților locale din 26 februarie 1997. Totuși, se pare că această chestiune a fost deja decisă în cadrul procedurilor din anul 1999.

35. Curtea consideră că întârzierile în proceduri au rezultat, în parte, din dorința instanțelor judecătorești naționale de a examina repetat pretenții, în esență, similare dintre aceleași părți în proces (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Gjonbocari and Others v. Albania*, nr. 10508/02, §§ 65-67, 23 octombrie 2007).

5. Importanța cauzei pentru reclamant

36. Procedurile vizau lotul de teren aferent casei reclamantului. Imposibilitatea de a se folosi nestingherit de tot acest teren trebuia să fi afectat dreptul lui de proprietate și, astfel, a avut o anumită importanță pentru el și familia sa. Acest lucru cerea ca această cauză să fie examinată prompt.

6. Concluzie

37. În lumina circumstanțelor expuse mai sus, inclusiv examinarea repetată, în esență, a aceleiași cauze și în absența unei complexități deosebite, luând în considerație durata totală a procedurilor și având în vedere miza pentru reclamant, Curtea conchide că cerința privind „termenul rezonabil”, prevăzută de articolul 6 § 1 al Convenției, nu a fost respectată în această cauză. Prin urmare, a avut loc o violare a acestei prevederi.

III. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 13 AL CONVENȚIEI

38. Reclamantul s-a plâns de lipsa unui recurs efectiv în ceea ce privește pretenția sa privind durata procedurilor.

Guvernul a considerat că reclamantul nu a prezentat argumente suficiente în privința acestei pretenții și a solicitat Curții să o respingă. De asemenea, el s-a referit la competența instanțelor judecătorești ierarhic superioare de a verifica respectarea termenului rezonabil, după cum este expres prevăzut de articolul 192 al Codului de procedură civilă (a se vedea paragraful 17 de mai sus). Reclamantul nu a solicitat instanțelor judecătorești să efectueze o astfel de verificare.

39. Curtea reiterează că efectul articolului 13 al Convenției este de a cere existența prevederilor în legislația națională care să permită autorităților naționale competente să examineze fondul pretenției formulate în temeiul Convenției și să ofere redresarea corespunzătoare, chiar dacă Statele Contractante se bucură de o anumită marjă de apreciere cu privire la modul în care se conformează obligațiilor ce rezultă din această prevedere (a se vedea *Chahal v. the United Kingdom*, 15 noiembrie 1996, § 145, *Reports* 1996-V). Recursul cerut de articolul 13 trebuie să fie unul „efectiv” atât în practică, cât și în drept. Totuși, un astfel de recurs este cerut doar pentru pretențiile care pot fi considerate ca fiind „serioase și legitime” conform Convenției (a se vedea *Metropolitan Church of Bessarabia and Others v. Moldova*, nr. 45701/99, § 137, ECHR 2001-XII).

40. Curtea observă că pretenția reclamantului privind durata excesivă a procedurilor, fapt ce contravine articolului 6 al Convenției, a fost fără îndoială serioasă și legitimă (a se vedea paragraful 37 de mai sus). Astfel, reclamantul avea dreptul la un recurs intern efectiv, în sensul articolului 13 al Convenției. Prin urmare, Curtea va examina dacă un asemenea recurs a fost disponibil reclamantului.

41. Curtea notează că, în pofida competenței instanțelor judecătorești superioare de a verifica respectarea termenului rezonabil, la care s-a referit Guvernul, niciuna din ele nu a exercitat această competență. Curtea nu consideră că textul articolului 192 al Codului de procedură civilă, citat mai sus, condiționează competența instanțelor de a examina această chestiune de existența cererii unei părți, iar Guvernul nu a prezentat vreun exemplu din jurisprudența națională pentru a sprijini această opinie. Din formularea articolului 191 reiese clar că o acțiune judiciară separată nu era necesară, chiar dacă reclamantul s-a plâns diferitor autorități, inclusiv instanțelor judecătorești, de întârzieri în executarea hotărârii judecătorești și a susținut că admiterea spre examinare a celei de-a patra acțiuni judiciare nu era necesară, deoarece această chestiune a fost deja soluționată printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă. Acest fapt a oferit posibilități suficiente instanțelor judecătorești să întreprindă măsuri în vederea grăbirii examinării procedurilor, însă ele nu au făcut-o. Prin urmare, în ciuda existenței prevederilor legale care permiteau instanțelor să întreprindă acțiuni, în cauza reclamantului nu s-a luat nicio măsură, iar el nu dispunea de vreun mijloc pentru a accelera procedurile. În plus, Guvernul nu a făcut referire la vreo prevedere legală care ar fi permis reclamantului să obțină compensații pentru examinarea îndelungată a procedurilor. Din aceste motive, Curtea constată că reclamantul nu a dispus de un recurs efectiv în privința pretenției sale privind durata procedurilor.

42. Prin urmare, a avut loc o violare a articolului 13 al Convenției combinat cu articolul 6 § 1 al Convenției.

IV. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

43. Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înalțelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

A. Prejudiciul material

44. Reclamantul a pretins 450 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material cauzat, fără a da alte detalii.

45. Curtea consideră că nu există o legătură cauzală între violările constatate de ea în această cauză și pretențiile reclamantului privind compensarea unui prejudiciu material nespecificat. Prin urmare, această pretenție urmează a fi respinsă.

B. Prejudiciul moral

46. Reclamantul a pretins EUR 18,000 cu titlu de prejudiciu moral cauzat de durata excesivă a procedurilor, susținând că lui i-au fost cauzate suferințe și stres ca urmare a acestui fapt.

47. Guvernul nu a fost de acord și a considerat că reclamantul nu a prezentat vreo probă pentru a-și susține pretenția. El s-a referit la poziția sa, potrivit căreia reclamantul a fost implicat în patru acțiuni judiciare diferite și că nu a avut loc vreo violare a vreunui articol din Convenție.

48. Curtea consideră că reclamantului trebuia să-i fi fost cauzat un anumit stres și frustrare ca rezultat al duratei excesive a procedurilor, luând în considerație importanța procedurilor pentru el. Hotărând în mod echitabil, Curtea îi acordă acestuia EUR 1,500 cu titlu de prejudiciu moral.

C. Costuri și cheltuieli

49. Reclamantul nu a formulat vreo pretenție cu acest titlu.

D. Dobânda de întârziere

50. Curtea consideră că este corespunzător ca dobânda de întârziere să fie calculată în funcție de rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* cererea admisibilă;
2. *Hotărăște* că a avut loc o violare a articolului 6 § 1 al Convenției;
3. *Hotărăște* că a avut loc o violare a articolului 13 al Convenției;
4. *Hotărăște*
 - (a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data la care hotărârea devine definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, EUR 1,500 (o mie cinci sute euro) cu titlu de prejudiciu moral, care să fie convertiți în valuta națională a statului pârât conform ratei aplicabile la data executării hotărârii, plus orice taxă care poate fi percepută la această sumă;
 - (b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus până la executarea hotărârii, urmează să fie plătită o dobândă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;
5. *Respinge* restul pretențiilor reclamantului cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 4 noiembrie 2008, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Lawrence Early
Grefier

Nicolas Bratza
Președinte